

הקטנה גדולה תהיה

קרה לי בימי חיי" היא אומרת. "קראתי לה מישפחה ב. בכלל — אני לא חושבת שאני יכולה להעביר במילים את כל הרגשות שיש לי ביחס ללהקה. זה יותר מדי עמוק, באופן כללי — זה היה נפלא." ולא רק לגבי הרגשות הפרטיים שלה — אלא גם לגבי הקריירה. הפארודיות על הסרטים — בהן היה לה תפקיד מרכזי — הפכו ללהיט בצה"ל. יחד איתן, התחילה ניצה שאול, "החתיכות המשגעת מלהקת פיקוד מרכז" לעבור במהירות את מחסום המדים האחידים של הלהקה הצבאית. "זה בא לי כהפתעה גמורה" היא אומרת. "בחי" שלא התכוונתי לכל הפירסום הזה, וזה נורא לא מתאים לאופי שלי."

זרה בשמי הבידור

אלף הפרוצופים

ובשביל שידעו מה האופי שלה, היא מסבירה שהיא בכלל לא הולכת לדיסקוטקים, ושהיא ממשיכה שונאת להתאפר, אוהבת ללבוש הכי הרבה, סתם מינסטיים וחולצה, ושכלל היא ניראית כמו ילדה בת 14 ו"לפעמים אפילו הרבה יותר גרוע." יאוש, לא?

עכשיו שברור לכולם מה היא לא רוצה, אפשר לגלות מה היא כן רוצה. "רק לה" יות שחקנית" אומרת הגברת הקטנה והמבטיחה.

בהתחשב במה שהיא מסוגלת לעשות, בעזרת כמה פיאות נוכריות (של לידי 101), איפור (של הלנה רובינשטיין) וכשרון — סביר לנבא שהיא תהיה.

ניצה. אבל אף פעם היא לא העלתה על דעתה שכישרון זה יעזור לה להתבסס בחיים. "אפילו לא הייתי המצחיקה של הכיתה" היא אומרת.

לידת תל-אביב, בת למשפחה נורמלית — האב עוסק בביטוח והאם עובדת כמוכרת בחנות לבגדי ילדים — למדה ניצה בבית-ספר המתמיד ולאחר מכן ביכון אוהל-שם, וחלמה על קריירה של הוראה. חייה החברתיים התרכזו ב"צריף" של הצופים, והיו לה אפילו תוכניות מוגדרות מאוד להצטרף לגרעין נח"ל. רק בסוף השמיניות — כאשר נוכחה לדעת שאם היא רוצה להקים גרעין — זה יהיה גרעין של איש אחד בלבד — ויתרה על החלוציות.

היא התחילה לחפש אתגרים חדשים, מצאה אותם בבחינות הכניסה ללהקות הצבאיות. כשבאה לבחינות הכניסה ללהקת הנח"ל, אמרו לה: "ילדה, לכי הביתה." אז היא הלכה הביתה, אבל לא להרבה זמן. לאחר חצי שנה נבחרה ללהקת פיקוד מרכז — והתקבלה.

"הלהקה הצבאית הייתה הובר הנפלא ביותר ש-

חתי-על
ל בחיי,
היא
שכולם

זה חיים
כמה זמן
א אוכלת
במן ולא
צריך ל-
של ההמון
כיום להת-

ת. מיני
ני בובה
וק כמו
ות, להת"
אומרת

אודר' הפבורן

ריטה הייזרת